

Arrest

nr. 303 883 van 27 maart 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. KELCHTERMANS *loco* advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 31 januari 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 mei 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 17 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing luidt die als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtounse origine te zijn. U bent geboren en woonde in Hazrat ji Baba in het vijfde district in de stad Kandahar, in de provincie Kandahar.

U ging naar school in de voormiddag en in de namiddag ging u naar de Habibia madrassa. U ging reeds acht jaar naar school en één jaar naar de madrassa. Toen u naar de madrassa ging werd u tot driemaal toe één keer per week naar Dand district gebracht met andere studenten. In Dand district werd er door een andere persoon jihad gepredikt. Er werd jullie gezegd dat jullie met niemand mochten praten over deze preekessies. Toen u de derde maal naar huis kwam was u later en kwam u pas na het avondgebed weer aan in de madrassa. U zag dat uw vader naar de madrassa was gekomen om te vragen waar u was. Toen jullie thuis kwamen vroeg hij waar u was geweest en waarom u later thuis was die avond. U zei hem alles, over het andere district en het jihad prediken. Daarop ging uw vader naar het lokale politiekantoor en vertelde de politie dat de Habibia madrassa over de heilige oorlog predikt. De volgende dag moest u terug naar de politie en hadden ze zes mensen opgepakt en moest u de moellah aanduiden die u had meegenomen naar Dand district. Daarna konden u en uw vader beschikken. U ging niet terug naar de madrassa. Een week na de arrestatie, toen hij van zijn winkel naar huis kwam, werd uw vader onderweg doodgeschoten. U verbleef op dat moment bij uw paternale oom. Hij lichtte u in over wat er met uw vader was gebeurd en verplichtte u om binnen te blijven. Hij regelde uw reis met de smokkelaar en 2 dagen later vertrok u uit het land.

U verliet Afghanistan in februari 2019 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, terug naar Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, alwaar u aankwam op 21 januari 2021 en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielinstanties op 31 januari 2021.

Na uw vertrek, zo'n jaar geleden, zijn er twee mensen naar uw huis gekomen en vroegen waar u was. U legde volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een overlijdensakte van uw vader en drie foto's van uw vader toen hij overleden was.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u gerekruteerd werd door de moellah van uw madrassa en hij na een klacht van uw vader door de politie werd gearresteerd (CGVS, p.9-10). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de gangbare rekruteringswijze van de taliban. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau in madrassa's wordt georganiseerd waarbij de stamouderen en commandanten meestal hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten.

Uit die informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt ook vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Het is dan ook een vreemde keuze om zeven studenten op schijnbaar willekeurige wijze te selecteren in de madrassa uit een groep van meer dan 30 studenten. Hiervoor verklaarde u dat jullie oud genoeg waren (CGVS, p.13). Echter, dat de taliban jullie zou rekruteren louter op basis van jullie leeftijd, zonder hierbij beroep te doen op jullie omgeving of familie is weinig geloofwaardig in het licht van de beschikbare landeninfo. Des te meer omdat u reeds verklaarde dat uw familie overheidsgezind was (CGVS, p.8).

Verder bleef u tijdens uw verklaringen op de vlakte en legde u zeer vage verklaringen af over uw medestudenten in de madrassa. U gevraagd hoeveel jongens er in uw klas zaten, zei u "tussen 30 en 35 personen" (CGVS, p.12). Daarvan kende u echter maar vijf à zes jongens bij naam omdat ze van uw wijk zouden zijn. U gaf vervolgens drie namen op en zei dat u de andere namen vergeten was (CGVS, p.12). Gevraagd wie uw vrienden waren vertelde u dat de namen die u had gegeven uw vrienden waren. Ondanks dat u net voordien verklaarde dat u vijf à zes jongens kende uit uw dorp, stelde u nu dat u niet echt bevriend was met de jongens waarvan u de namen was vergeten (CGVS, p.12). Echter ging u toch al voor een jaar zes dagen per week naar de madrassa (CGVS, p. 12). Er kan dan toch wel verwacht worden dat u meer dan drie namen van medestudenten kan opnoemen. U kon ook niet zeggen met welke studenten u, tot driemaal toe, naar de prediksessies gebracht werd. Zo zou u met zeven medestudenten naar daar gebracht zijn, maar kon u de namen van de medestudenten niet herinneren. Gevraagd om de namen te geven van de jongens die je wel nog herinnerd gaf u toe dat u er geen enkele van herinnerde. Dit is toch eerder merkwaardig aangezien u zelf aangaf dat er telkens dezelfde zeven jongens werden meegenomen (CGVS, p.12-13).

De ongeloofwaardigheid van uw zogenaamde rekrutering werd vervolgens versterkt door uw vage verklaringen over de prediksessie waar u aan moest deelnemen. Ondanks dat u driemaal werd meegenomen naar een prediksessie, kon u niet veel meer informatie geven dan "ze predikten tegen ons en we werden met de auto terug naar dezelfde plaats gebracht" (CGVS, p.13). Het is opmerkelijk dat u niet kon uitleggen wat er juist werd gepredikt. U bleef oppervlakkig en kwam niet verder dan de verklaring "over jihad enzo". Wanneer u dan gevraagd werd om meer te vertellen beperkte u zich tot de uitleg dat "ons land is ingenomen door de kafirs en we moeten allemaal samenwerken en tegen hen vechten" (CGVS, p.14). Als u dan later nogmaals werd gevraagd wat ze bedoelen met jihad voeren verklaarde u "ons land is ingenomen door kafirs en zij zijn nu aan de macht en het is onze taak om tegen die ongelovigen, die slavenoverheid te vechten en ons leven te offeren en zo'n soort dingen" (CGVS, p.14). Het is echter treffend dat iemand die toch drie keer een urenlange prediksessie van de taliban heeft gevolgd, niet verder komt dan zeer vage en oppervlakkige verklaringen hieromtrent.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u ook tegenstrijdig was over de feiten na de moord op uw vader. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op de dag van de moord werd gebeld door uw paternale oom en uw moeder zei dat u naar zijn huis moest gaan (Vragenlijst DVZ, punt 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u, op de dag van de moord, na school rechtstreeks naar uw paternale oom ging en hij u toen inlichtte over het overlijden van uw vader (CGVS, p.19). Bovendien had u bij de DVZ verklaart dat uw paternale oom in dezelfde straat in Kandahar woont (Vragenlijst DVZ, punt 3.5) terwijl u op het CGVS aangaf dat hij in een andere wijk of subdorp woonde, 20 minuten van uw huis. (CGVS, p.6) De verschoning die u opwierp toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid als dat dit dezelfde straat zou zijn maar 20 à 25 verderop gaat dan ook niet op (CGVS, p.20). Tenslotte dient ook te worden aangestipt dat toen u op het CGVS werd gevraagd waar u was op het moment dat uw vader werd vermoord u eerst zei dat u thuis was waarna u zicht meteen corrigeerde en zei dat u toen in het huis van uw paternale oom was (CGVS, p.19). Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw verhaal en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Bijkomend heeft u ook ongeloofwaardige verklaringen afgelegd over de huidige situatie van uw familie in Afghanistan. Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweerde u dat uw moeder alleen met haar twee jonge kinderen in Afghanistan zou wonen, zonder de aanwezigheid van een voogd in de woning (CGVS, p.5 en 21). Het oudste mannelijk familielid dat bij uw moeder verblijft is momenteel - volgens uw verklaringen - amper 11 jaar oud (CGVS, p.5). U verklaarde dat u de voogd bent van uw moeder, wat compleet onlogisch is aangezien u nu zelf niet in Afghanistan verblijft. Gevraagd hoe het kan dat uw moeder alleen met uw kinderen in Afghanistan woont zonder voogd, antwoordde u dat "ze gewoon geen heeft" (CGVS, p.21). U gaf eerder echter wel aan dat u zowel nog een maternale oom alsook een paternale oom heeft in Kandahar (CGVS, p.6). Dat uw moeder alleen zou wonen met twee minderjarige kinderen is dan ook opmerkelijk in de huidige Afghaanse samenleving.

Het gebrek aan klaarheid in deze situatie wekt het vermoeden dat uw vader nog in leven is en nog in Kandahar verblijft, hetgeen uiteraard onverenigbaar is met uw vrees voor vervolging.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw taskara vormt een begin van bewijs van uw nationaliteit, dewelke niet ter discussie staat. De taskara van uw vader wordt eveneens niet betwist. Wat betreft de overlijdensakte van uw vader die u voorlegt, kan gewezen worden op de objectieve landeninformatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit blijkt dat er een grote mate van corruptie en documentfraude heerst in uw land van herkomst, waardoor de bewijswaarde van deze stukken sterk gerelativeerd dient te worden. Bovendien legt u zeer vreemde verklaringen af over de manier waarop u dit document in handen zou hebben gekregen. Zo verklaarde u dat een vriend van u uw documenten recent is gaan ophalen in Afghanistan, wat toch opmerkelijk is omdat dit zou betekenen dat uw vriend dan na de machtsovername nog naar Afghanistan zou

zijn gereisd. Gevraagd naar meer info hierover zei u dat u niet was meegegaan en dus u weet niet met welk vliegtuig hij naar daar gegaan is (CGVS, p.21). U kon ook niet zeggen waar in Kandahar die vriend woonde omdat dit te lang geleden zou zijn (CGVS, p.11). De ongeloofwaardige verklaringen die u aflegt over de oorsprong van dit 'originele' document bevestigt het frauduleuze karakter ervan. Tot slot, de foto's die u voorlegt van uw vader na zijn overlijden kunnen niet worden geverifieerd en vormen enerzijds geen enkel bewijs over wie en wat er op de foto staat en bewijzen anderzijds niet onder welke omstandigheden dit gebeurd is. Hoe dan ook kunnen aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, dewelke u werd opgestuurd op 31/05/2023. Op 02/06/2023 ontving het CGVS een mail met opmerkingen van uw advocaat (zie landeninfo). In deze opmerkingen haalt uw advocaat aan dat uw verklaringen in de notities van het persoonlijk onderhoud op verschillende plaatsen werden geparafraseerd. Uw advocaat voegt daarbij op verschillende plaatsen in de notities een herformulering toe. In bovenstaande beslissing werd rekening gehouden met de opmerkingen van uw advocaat. Deze zijn echter niet in staat om een ander licht te werpen op de hierboven gedane vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke

slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn.

Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de

verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 4.1, van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht toe:

"Eerste deel: Burden of proof en negatieve interpretatie van het asielreëlaas

Artikel 62, 1ste lid van de Verblijfwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing is niet alleen onjuist, maar ook onvolledig gemotiveerd. De bestreden beslissing haalt verscheidene argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Afghanistan niet aannemelijk kan maken.

Deze argumenten overtuigen echter niet.

Verzoeker dient erop te wijzen dat het niet de taak van het CGVS is om de bewijswaarde van alle stukken te ontkrachten. Hij wenst op te merken dat op basis van art 4.1 Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt. De Europese kwalificatierichtlijn introduceert het principe van de gedeelde bewijslast als volgt:

"De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen (eigen onderlijning)".

Dit artikel werd vervolgens omgezet in art. 48/6 §1 van de Verblijfwet:

"De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak

om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen *(eigen onderlijning)

Bovendien stelt UNHCR in haar UNHCR 'Guidelines on international protection' het volgende:

"While in general the burden of proof lies with the person submitting the claim, the obligation to gather and analyse all relevant facts and supporting evidence is shared between the applicant and the decision-maker. This shared responsibility is particularly important when the country of origin is experiencing a situation of armed violence and conflict as this makes obtaining information and documentation in general as well as in relation to the individual more difficult. Persons fleeing such situations are likely to encounter significant problems in giving a detailed account of events indicating a need for international protection or obtaining evidence to substantiate the claim. It is therefore also important that applicants are given the benefit of the doubt, notably in the absence of supporting evidence." *(eigen onderlijning)

Verzoeker wijst hierbij eveneens op de richtlijnen van de UNHCR, "Note on Burden and Standard of Proof. Volgens deze richtlijn dient er in dubio aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven te worden;

- § 11: "Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed."

- § 12: "The term 'benefit of the doubt' is used in the context of standard of proof relating to the factual assertions made by the applicant. Given that in refugee claims, there is no necessity for the applicant to prove all facts to such a standard that the adjudicator is fully convinced that all factual assertions are true, there would normally be an element of doubt in the mind of the adjudicator as regards the facts asserted by the applicant. Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim: that is, the applicant should be given the 'benefit of the doubt', (eigen onderlijning)

Vrije vertaling:

- § 11: "Er is geloofwaardigheid gevestigd, indien de aanvrager een vordering heeft die samenhangend, aannemelijk en niet in tegenspraak is met algemeen bekende Feiten, en daarom kan worden geloofd."

- § 12: "De term 'voordeel van de twijfel' wordt gebruikt in de context van de bewijslast met betrekking tot de feitelijke beweringen van de aanvrager. Gezien het feit dat in asielaanvragen, er geen noodzaak bestaat voor de aanvrager om alle feiten te bewijzen tot een dergelijke norm dat de beoordelaar er volledig van overtuigd is dat alle feitelijke beweringen waar zijn, mag er een element van twijfel in de geest van de beoordelaar met betrekking tot de door de aanvrager beweerde feiten bestaan. Indien de beoordelaar van oordeel is dat het verhaal over het geheel samenhangend en aannemelijk is, mag een element van twijfel geen afbreuk doen aan de verklaringen van verzoeker: dat is het 'voordeel van de twijfel' dat aan de verzoeker wordt gegeven" (eigen onderlijning)

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 Juli 2003 stelt verzoeker dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekers verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker betwist dan ook deze zienswijze en weerlegt de analyse van het CGVS. Hij overloopt en weerlegt hieronder de argumenten:

1/ Met betrekking tot de "gedwongen rekrutering"

De bestreden beslissing steekt van wal door te stellen dat de taliban zelden gebruikt maakt van gedwongen rekrutering waardoor de verhalen van verzoeker niet geloofwaardig zouden zijn.

Echter heeft verzoeker nooit beweerd dat hij werd gerekruteerd. Niemand heeft hem een wapen gegeven, niemand heeft hem leren schieten, niemand heeft hem gezegd waar en wanneer hij zou moeten vechten.

Tijdens de prediksessies in Dand district werd hem verteld hoe het land werd ingenomen door kafirs, ongelovigen en hoe het ieders plicht is om het land te beschermen en dat iedereen moet samenwerken in de jihad, hun oorlog en dat het hun plicht is om hun land terug te winnen (Notities Persoonlijk Onderhoud, hierna NPO, p. 9).

De persoon die preekte probeerde de jongens te indoctrineren, te overtuigen van de heilige oorlog, te ronselen, maar niet actief te rekruteren als strijders. Verzoeker werd niet gedwongen te vechten, hij kreeg geen ultimatum, hij werd niet bedreigd als hij niet zou deelnemen aan de jihad.

Indoctrinatie en ronseling in madrassas is niet uitzonderlijk (stukken 3, p. 19 en 4, p. 42-43). Het CGVS heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden door verzoeker woorden in de mond te leggen die hij niet heeft gesproken. Hij heeft nooit beweerd gedwongen gerekruteerd te zijn. Zijn verhaal is geloofwaardig.

2/ Met betrekking tot de medestudenten in de madrasa

Vervolgens verwijt de bestreden beslissing verzoeker dat hij vage verklaringen aflegde over de medestudenten in de madrasa. Zo vertelde verzoeker dat er tussen 30 en 35 personen in de klas zaten.

Deze verklaring is niet zo vreemd als het CGVS doet uitschijnen. Immers 15 het vanzelfsprekend dat niet elke les alle leerlingen aanwezig konden zijn. Soms zaten er 30 mensen in de klas, andere dagen waren het er eerder

35. Verzoeker kan geen vast cijfer geven als er in werkelijkheid een variatie was op het aantal aanwezigen. Wat betreft de hoeveelheid namen die verzoeker onthouden heeft kan het volgende worden gesteld.

Verzoeker ging niet naar de madrassa om vrienden te maken. Hij kende er enkele Jongens uit zijn wijk, van wie hij de namen wel degelijk kon noemen.

Met de andere jongens had verzoeker geen contact, dus heeft hij hun namen niet onthouden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt bovendien dat het geheugen onbetrouwbaar is wanneer het persoonlijke informatie moet herinneren. Zo is het haast onmogelijk voor het geheugen om namen correct te herinneren (stuk 5, p. 170).

3/ Met betrekking tot de prediksessie

Verzoeker werd driemaal op donderdagen meegenomen naar het Dand district, samen met 6 andere jongens. De bestreden beslissing stelt in vraag waarom deze zeven jongens aparté prediksessies kregen. Echter weet verzoeker niet of er ook andere jongeren werden meegenomen op andere dagen. Als van maandag tot vrijdag telkens een busje vol, 7 jongens werden meegenomen voor een preekssessie, dan is de hele klas (30-35 mensen) aan de beurt geweest.

Dit is een beredeneerde gok, verzoeker kon echter niet weten of de andere leerlingen in de madrassa hetzelfde lot ondergingen als hij. Er mocht immers niet gepraat worden over deze geheime preekssessies. Dat verzoeker stelt dat zij 7 werden meegenomen omdat ze matuur genoeg waren, kan ook een verhaal zijn dat de moellah elke groep vertelde om hen speciaal te doen voelen.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet verder komt dan zeggen dat er "over jihad enzo" gepredikt werd in Dand district. Dit is echter slechts een momentopname tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO p. 14).

Voorheen heeft verzoeker echter uitgebreider uitgelegd waarover gepredikt werd (NPO, p. 9):

(...)

naar een andere plaats gebracht en er werd gepredikt. Er werd tegen ons gezegd ons land is ingenomen door kafirs, ongelovigen en de bescherming van ons land is onze plicht en we moeten allemaal samenwerken in onze jihad en onze eigen oorlog het is onze plicht om ons land terug te nemen van de kafirs en in eigen handen te nemen. De laatste keer toen we terug naar huis kwamen was het later en Ook erna vertelde verzoeker nog meer over de prediksessies (NPO, p. 14):

Zeg maar.

Ons land is ingenomen door de kafirs en we moeten allemaal samenwerken en tegen hen vechten. In de bestreden beslissing schrijven dat verzoeker niet verder kwam dan zeggen "overjihad enzo" is een grove schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De persoon die kwam predikken vertelde telkens dezelfde verhalen om de jongeren te overtuigen van de jihad.

Hij vertelde over de westerlingen en hoe die het land hadden overgenomen, over al het kwaad dat zij hadden meegebracht en alle slechte gewoonten die ingingen tegen het geloof.

De specifieke verhalen kan verzoeker niet navertellen gezien hijzelf onder de indruk was telkens hij werd meegenomen en gezien de verhalen gedetailleerd waren, maar hij weet wel de essentie waarover de preekssessies gingen. Het verbaast niet dat steeds hetzelfde werd gepreekt, immers was dat de boodschap die de taliban probeerde overbrengen.

Het verhaal van verzoeker is geloofwaardig.

4/ Met betrekking tot de paternale oom

De dag dat de vader van verzoeker werd vermoord, was verzoeker op school. Na de les ging hij rechtstreeks naar zijn paternale oom, zijn moeder had hem gezegd dat hij daar na schooltijd naartoe moest. Toen hij daar aankwam vertelde deze oom hem dat zijn vader vermoord was. Twee dagen later vertrok verzoeker uit het land.

Verzoeker wordt verweten dat hij bij DVZ een ander verhaal zou hebben verteld, namelijk dat hij bij zijn moeder was toen zijn oom belde dat de vader overleden was. Dit klopt echter niet. Verzoeker heeft steeds beweerd dat hij na school naar zijn oom ging. Verzoeker is ervan overtuigd dat een vertaalfout aan de oorzaak van deze miscommunicatie ligt en dat hij, gezien de geloofwaardigheid van zijn relaas, het voordeel van de twijfel geniet.

De zagezegde tegenstrijdigheid met betrekking tot de woonplaats van de oom is geen tegenstrijdigheid. De oom woont op dezelfde weg als verzoeker, maar op 15-20 minuten afstand. Dit is niet tegenstrijdig. Het CGVS zoekt tegenstrijdigheden die niet bestaan.

5/ Met betrekking tot de situatie van de moeder

De moeder van verzoeker heeft geen voogd in Afghanistan. Verzoeker is de oudste zoon en hij moet voor zijn moeder zorgen,

Het CGVS haalt dit feit aan als reden waarom het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn, ook al is dit een detail dat slechts op het einde van het verhoor kort wordt aangehaald en waarover niet wordt doorgevraagd (NPO, p. 21). De protection officer had immers kunnen navragen wat de rol is van de broer van de moeder. Dan had verzoeker kunnen zeggen dat deze de moeder inderdaad geregeid helpt en dat de moeder ook soms daar verblijft. Maar de belangrijkste keuzes liggen wel bij verzoeker.

De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

6/ Besluit tegenstrijdigheden

Uit het voorgaande kan worden besloten dat allé tegenstrijdigheden voortkomen uit de meest negatieve interpretatie van het asielrelaas. Het CGVS is zeer onzorgvuldig geweest, wat ook blijkt uit het feit dat zij toegeven dat grote delen van het persoonlijk onderhoud geparafraseerd werden.

De notities van het persoonlijk onderhoud dienen letterlijk te worden neergeschreven om interpretatiefouten te vermijden. De parafraseringen zorgen ervoor dat de woorden van verzoeker verdraaid worden en dat de soms gebrekkige vertalingen verdoezeld worden. Verzoeker meent dat het CGVS ernstig tekort is gekomen aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Tweede deel: Actuele en persoonlijke vrees voor vervolging en willekeurig geweld

1/ Actuele en persoonlijke angst

Verzoeker vreest vervolgd te worden door de taliban. Immers is hij degene die de moellah heeft aangeduid die jihad predikte. Deze talib zal naar alle waarschijnlijkheid gestraft geweest zijn en zinnen op wraak.

De vader van verzoeker werd eerder reeds slachtoffer van deze wraak, wat overigens niet betwist wordt. Er wordt alleen geschreven dat de overlijdensakte geen objectieve bewijswaarde heeft wegens de grote mate van corruptie en documentfraude.

Sinds de dood van zijn vader heeft de taliban de macht overgenomen, wat betekent dat de moellah ook weer op vrije voeten is en meer macht heeft dan ervoor (stuk 6, p. 23). Het valt niet redelijk te betwijfelen dat verzoeker slachtoffer zal worden van zijn wraak zodra de moellah hem vindt.

Dat de moeder en broers van verzoeker hiervan geen last hebben mag niet verbazen: zij waren immers niet rechtstreeks betrokken in dit conflict. Verzoeker zelf is het doelwit van de wraak. Indien hij moet terugkeren zal hij met zekerheid worden vermoord.

2/ Situatie in de regio

In Kandahar werd er tijdens en na de machtsovername zeer veel geweld gepleegd en waren er ook verschillende wraakacties van (vermeende) Talibanstrijders (stuk 6, p. 23).

Bovendien is Kandahar nog steeds een van de 4 provincies met de meeste veiligheidsincidenten (stuk , p. 49, stuk 7, p. 133 en stuk 8, p. 19). Verzoeker vreest slachtoffer te worden van het blind geweld in zijn provincie. Zo zijn er sinds de machtsovername nog steeds veel explosies en aanvallen in zijn stad (stuk 6, p. 52-53 en 55). Het grootste deel van de veiligheidsincidenten zijn ook gewelddaden tegen burgers (stuk 7, p. 133). Het zwaarst getroffen district in de provincie is Kandahar, waar verzoeker woonde (stuk 7, p. 133). Ook ISKP is actief in Kandahar en maakt verschillende slachtoffers (stuk 7, p. 134).

De situatie in de regio Kandahar is allesbehalve veilig. Verzoeker vreest met recht en reden voor zijn leven. Minstens dient hij de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

3/ Besluit

Verzoeker besluit dat er wel degelijk concrete en persoonlijke omstandigheden zijn, die aantonen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft, alsook een reëel risico op ernstige schade loopt. Daarenboven is er sprake van een zeer gevaarlijke situatie in de regio Kandahar. Verzoeker vraagt Uw Raad hier rekening mee te houden bij Uw beoordeling van zijn verzoek."

2.3.2. Bij het verzoekschrift wordt volgende landeninformatie neergelegd:

- US Department of State, 2021 "Country Reports on Human Rights Practices: Afghanistan", beschikbaar op <https://www.state.gov/reports/2021-country-reports-on-human-rights-practices/afghanistan/>;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups", September 2016, p. 59;
- EASO, "Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System", 2018, p. 219;
- Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", Maart 2022, p. 310;
- EASO, "Country of Origin Information Afghanistan Security Situation", augustus 2022, p. 284;
- CGVS, COI Focus "AFGHANISTAN Veiligheidssituatie", 2022, p. 27.

2.3.3. De verwerende partij legt op 8 februari 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf ;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;

- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.3.4. Op 13 februari 2024 legt verzoeker met een aanvullende nota de volgende stukken neer:

- transcript videoboodschap moeder verzoeker;
- arbeidsovereenkomsten;
- aanbevelingsbrief werkgever;
- loonfiches;
- certificaten Nederlandse les.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij en zijn familie door de taliban worden gevisieerd nadat verzoeker zijn vader had verteld dat in de madrassa over de heilige oorlog werd gepredikt en dat zijn vader hierna aangifte had gedaan bij de politie. Vervolgens werden zes personen opgepakt en werd verzoekers vader doodgeschoten. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

- verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en de daaropvolgende vrees voor vervolging bij terugkeer. Uit beschikbare informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zeldzaam is, gezien hun voldoende aantal vrijwillige strijders. Individuele gedwongen rekrutering komt zelden voor, en het is problematisch om aan te tonen dat het geval van de

betrokkene hiervan afwijkt. Rekrutering vindt doorgaans op collectief niveau plaats in madrassa's, waarbij stamoudsten en commandanten hun achterban onder druk zetten.

Vaak bestaat er een overeenkomst tussen dorpsgemeenschappen en de taliban, waarbij rekrutering rust op familiale verbanden, clanloyaliteit en sociale netwerken.

Het is derhalve opmerkelijk dat de betrokkene en zes andere studenten op ogenschijnlijk willekeurige wijze werden geselecteerd in de madrassa, met name gezien zijn verklaring dat zijn familie een pro-overheidsgezinde houding aanneemt.

- Verzoeker vertoonde tijdens zijn verklaringen een gebrek aan duidelijkheid en gaf vage informatie over zijn medestudenten in de madrassa. Toen hem werd gevraagd hoeveel jongens er in zijn klas zaten, antwoordde hij *"tussen 30 en 35 personen"*. Desondanks kon hij slechts vijf à zes jongens bij naam noemen omdat ze uit zijn wijk zouden komen. Hij noemde drie namen op en verklaarde dat hij de andere namen vergeten was. Hoewel hij eerder had verklaard dat hij vijf à zes jongens kende uit zijn dorp, beweerde hij nu dat hij niet echt bevriend was met de jongens van wie hij de namen was vergeten, ondanks het feit dat hij al een jaar zes dagen per week naar de madrassa ging. Het is redelijk om te verwachten dat hij meer dan drie namen van medestudenten zou kunnen noemen. Bovendien kon hij niet aangeven met welke studenten hij naar de preken werd gebracht, hoewel hij beweerde dat hij tot driemaal toe met zeven medestudenten daarheen was gegaan. Hij kon de namen van deze medestudenten niet herinneren en erkende dat hij zich geen enkele van hen kon herinneren, wat opmerkelijk is gezien zijn eerdere verklaring dat telkens dezelfde zeven jongens werden meegenomen.
- Verzoeker gaf vage verklaringen van de betrokkene met betrekking tot de prediksessies waaraan hij moest deelnemen. Ondanks dat hij driemaal naar zo'n sessie werd gebracht, kon hij weinig meer details verstrekken dan *"ze predikten tegen ons en we werden met de auto terug naar dezelfde plaats gebracht"*. Het is opmerkelijk dat hij niet in staat was om uit te leggen waar de preken precies over gingen. Hij bleef oppervlakkig en kwam niet verder dan het noemen van *"jihad enzo"*. Toen hem gevraagd werd om meer details te geven, beperkte hij zich tot de verklaring dat *"ons land is ingenomen door de kafirs en we moeten allemaal samenwerken en tegen hen vechten"*. Bij een latere vraag om verduidelijking over de betekenis van jihad, verklaarde hij: *"ons land is ingenomen door kafirs en zij zijn nu aan de macht en het is onze taak om tegen die ongelovigen, die slavenoverheid te vechten en ons leven te offeren en zo'n soort dingen"*. Het is echter opvallend dat iemand die naar verluidt driemaal lange preken van de taliban heeft bijgewoond, niet verder komt dan dergelijk vaag en oppervlakkig taalgebruik wanneer hierover wordt gevraagd.
- Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen na de moord op zijn vader. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde hij dat hij op de dag van de moord werd gebeld door zijn paternale oom, die zei dat hij naar diens huis moest komen, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij direct na school naar zijn paternale oom ging en daar werd ingelicht over het overlijden van zijn vader. Verder zei hij bij de DVZ dat zijn paternale oom in dezelfde straat in Kandahar woont, maar bij het CGVS verklaarde hij dat zijn oom in een andere wijk of subdorp woont, op 20 minuten afstand van zijn huis. Zijn verweer dat dit dezelfde straat zou zijn maar 20 à 25 minuten verderop, werd niet aanvaard. Toen hem bij het CGVS werd gevraagd waar hij was op het moment van de moord op zijn vader, zei hij aanvankelijk dat hij thuis was, maar vervolgens corrigeerde en verklaarde dat hij op dat moment in het huis van zijn paternale oom was.
- Verder zijn er ook ernstige twijfels gerezen over de geloofwaardigheid van de verklaringen met betrekking tot de huidige situatie van de familie van de betrokkene in Afghanistan. Tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde hij dat zijn moeder alleen met haar twee jonge kinderen in Afghanistan zou wonen, zonder de aanwezigheid van een voogd in de woning. Het oudste mannelijke familielid dat bij zijn moeder verblijft is momenteel slechts 11 jaar oud, volgens zijn verklaringen. Hij beweerde zelf de voogd van zijn moeder te zijn, wat echter onlogisch is gezien zijn huidige verblijf buiten Afghanistan. Op de vraag hoe het kan dat zijn moeder zonder voogd alleen met zijn kinderen in Afghanistan woont, antwoordde hij dat *"ze gewoon geen heeft"*. Echter, eerder gaf hij aan dat zowel een maternale oom als een paternale oom in Kandahar wonen. Het feit dat zijn moeder alleen met twee minderjarige kinderen zou wonen is opmerkelijk in de huidige Afghaanse samenleving. De onduidelijkheid rond deze situatie doet vermoeden dat de vader van de betrokkene mogelijk nog in leven is en nog steeds in Kandahar verblijft, wat niet strookt met de beweerde vrees voor vervolging.
- De documenten die de betrokkene heeft ingediend, kunnen de eerder genoemde bevindingen niet tegenspreken. Zijn taskara biedt een begin van bewijs van zijn nationaliteit, waarover geen twijfel bestaat. Ook de taskara van zijn vader wordt niet betwist, maar de datum van afgifte ervan is wel van belang.

Wat betreft de overlijdensakte van zijn vader die hij heeft voorgelegd, moet worden opgemerkt dat er in zijn thuisland veel corruptie en documentfraude voorkomt, waardoor de waarde van dergelijke documenten wordt betwijfeld.

Bovendien heeft de betrokkene vreemde verklaringen afgelegd over hoe hij dit document heeft verkregen. Hij beweerde dat een vriend van hem recentelijk zijn documenten heeft opgehaald in Afghanistan, wat opmerkelijk is gezien de huidige situatie in dat land. Hij kon echter geen details geven over deze gebeurtenis. Dit maakt zijn verhaal ongeloofwaardig. Tot slot kunnen de foto's die hij heeft voorgelegd van zijn vader na zijn overlijden niet worden geverifieerd en bieden ze geen duidelijkheid over de omstandigheden waarin ze zijn genomen. Over het algemeen kunnen documenten die door een verzoeker worden overgelegd alleen bewijswaarde hebben als ze worden ondersteund door geloofwaardige, duidelijke en aannemelijke verklaringen, wat in dit geval ontbreekt.

Verzoeker voert aan dat ten onrechte wordt besloten dat er sprake zou zijn geweest van gedwongen rekrutering. Hij heeft echter nooit beweerd dat hij gedwongen werd gerekruteerd, maar dat er getracht werd hem te indoctrineren om hem te overtuigen van de heilige oorlog. Hij wijst erop dat indoctrinatie en ronseling in madrassa's niet uitzonderlijk zijn. Hij werd nooit gedwongen om deel te nemen aan de jihad.

De Raad merkt op dat het motief dat er gedwongen rekrutering door de taliban geen sprake is, in eerste plaats een voorafgaande opmerking is, waarbij de context van verzoekers asielrelaas wordt geduid. Het gaat hier niet om een determinerend motief waarbij verzoekers asielrelaas wordt afgewezen, maar om het schetsen van de context waarin de rest van het relaas zal worden beoordeeld. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen wel degelijk dat er sprake was van rekrutering (notities persoonlijk onderhoud, p. 14-15):

- *"(...) heel vaak wat ze van plan waren brachten ze die mensen naar een ander district en ze op te leiden en ze later in de oorlog te gebruiken."*
- *"Waarom denk je dat?"*
- *"Het is niet dat ik zoiets denk, maar ik heb dat van anderen gehoord."*
- *"Wat had je gehoord?"*
- *"Mensen vertelden dat ze studenten meenemen en ze daar worden opgeleid en ze brengen die dan naar de oorlog."*

En:

- *"Ze waren van plans om ons on opleiding te geven"*
- *"Opleiding in wat?"*
- *"om tegen kafirs te vechten ze hebben zagezegd ons land ingenomen en we moesten tegen hen vechten dus opleiding in de heilige oorlog."*

(notities, p. 13).

Ook omtrent de redenen waarom zijn vader de politie verwittigde, verklaarde verzoeker: *"maar papa stuurde me naar de madrassa om elkaar aan te leren en niet deel te nemen aan de jihad."* (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Uit deze vermeldingen blijkt wel degelijk dat verzoeker sprak van een vorm van rekrutering. Verzoeker verklaarde daarbij ook schrik te hebben, zodat van een vrijblijvendheid toch niet zomaar sprake is.

Met betrekking tot het feit dat hij vage verklaringen aflegde over zijn medestudenten in de madrassa, voert verzoeker aan dat niet alle leerlingen steeds aanwezig waren, zodat het aantal leerlingen schommelde. Hij ging niet naar de madrassa om vrienden te maken en kende slechts enkele jongens uit zijn wijk, van wie hij de namen wel kon noemen. Hij had geen contact met andere jongens. De Raad merkt op dat het wel degelijk als merkwaardig kan worden beschouwd dat verzoeker gedurende een jaar zes dagen per week naar de madrassa ging en slechts drie namen van medestudenten kon opnoemen. Nog vreemder is dat verzoeker de namen van de zes andere studenten met wie hij samen (notities, p. 13) drie maal naar de preken werd gevoerd zich niet kon herinneren. Het gaat nochtans om essentiële elementen met betrekking tot zijn asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal acht het ook merkwaardig dat verzoeker samen met zes andere studenten blijkbaar willekeurig werd geselecteerd in de madrassa, te meer nu verzoekers familie eerder overheidsgezind was.

Verzoeker betoogt, wat de inhoud van de prediksessies betreft, dat hij wel degelijk uitgebreid heeft verteld waarover gepredikt werd. De Raad merkt echter op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud, ook de passages waar verzoeker naar verwijst (pagina's 9 en 14) slechts blijkt dat verzoeker de inhoud van de preken zeer vaag en algemeen weergeeft. Zo verklaarde hij:

- *"er werd tegen ons gezegd ons land is ingenomen door kafirs, ongelovigen en de bescherming van ons land is onze plicht en we moeten allemaal samenwerken in onze Jihad en onze eigen oorlog het is onze plicht om ons land terug te nemen van de kafirs en eigen handen te nemen."* (p.9)

En (p. 14):

- "wat predikten ze juist?
- Over Jihad en zo
- zeg maar.
- *Ons land is ingekomen door de kafirs en moeten allemaal samenwerken en tegen hen vechten."*
- (...)
- *"Kan u mij eens uitleggen wat ze daarmee bedoelen "Jihad voeren"?"*
- *Onze land is ingenomen door kafirs en ze zijn nu aan de macht en het is onze taak om tegen die ongelovigen, die slapen overheid te vechten en ons leven te offeren en zo'n soort dingen. Heel vaak wat ze van plan waren brachten de mensen naar een ander district en ze op te leiden en zullen later in de ogen te gebruiken."*

Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoeker er niet in slaagt op consistente wijze uiteen te zetten wat hen tijdens de preken zou zijn verteld. Het ging telkens om zeer lange preken die uren duurde, waar verzoeker met zijn lotgenoten drie maal naar toe ging. Hierover gevraagd de inhoud ervan nader uiteenzetten, kon verzoeker niet verder dan op algemene wijze te verwijzen naar de heilige oorlog tegen de ongelovigen en de oproepen tot vechten. De Raad stelt dan ook op zijn beurt vast dat verzoekers weergave van de inhoud van de preken zich kenmerkt door algemeenheid, vaagheid en een zeer summier karakter. De Raad besluit dan ook dat deze verklaringen weinig doorleefd zijn.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden over de gebeurtenissen na de moord op zijn vader, voert verzoeker aan dat zijn verklaringen werden geparafraseerd om deze vervolgens te interpreteren op de voor hem meest negatieve wijze. De Raad merkt op dat verzoeker met dit betoog nalaat uiteen te zetten op welke wijze zijn verklaringen verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd en wat hij meent dan wel te hebben verklaard. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt (p. 19):

- *hoe werd uw vader gedood?*
- *Hij was van winkel vertrokken en hij zou naar huis komen en buiten op straat werd hij doodgeschoten.*
- *Was er nog iemand bij?*
- *Nee*
- *waar was u*
- *ik was thuis. VZ corrigeert zich. Ik was in het huis van oom vaderszijde.*
- *Op welk moment van de dag was dit?*
- *Op de middag hij kan 's middags thuis om te eten.*
- (...)
- *Hoe heb je het dan vernomen*
- *mijn paternale oom heeft het verteld dat mijn papa werd doodgeschoten en hij heeft me in zijn huis verstopt. Dus ik heb het van mijn ondernomen, vaderszijde. "*

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker (vragenlijst, p. 3):

"Mijn vader informeerde de politie hierover en later heeft de politie de leraren van de madrassa opgepakt. Een week later werd mijn vader vermoord, ik veronderstel door de Taliban. Toen mijn vader naar het hospitaal werd gebracht belde een paternale nonkel mijn moeder en hij zei dat ik naar zijn thuis moest gaan in plaats van naar het huis van mijn ouders. Mijn nonkel woont ook in dezelfde straat in Kandahar. Mijn moeder zei ook tegen mijn nonkel dat ik het huis niet mocht verlaten. Ik heb twee dagen bij mijn nonkel doorgebracht en daarna ben ik gevlucht uit Afghanistan."

De Raad stelt vast dat de respectieve verklaringen voor de DVZ en voor het CGVS met betrekking tot het vernemen van de moord van zijn vader, uit elkaar lopen. Voor de DVZ verklaarde hij dat hij thuis was en zijn oom het via de telefoon aan zijn moeder vertelde, terwijl hij voor het CGVS verklaarde dat hij bij zijn oom was die het hem zelf vertelde.

Wat betreft de woonplaats van de oom wordt de tegenstrijdigheid niet weerhouden.

Met betrekking tot de situatie van verzoekers moeder voor verzoeker thans aan dat de jongere broer haar helpt in het huishouden. Verzoekers verklaring gaat evenwel voorbij aan de Afghaanse context, waarbij het niet mogelijk wordt gehecht dat een alleenstaande vrouw zonder man woont. Verzoeker verklaarde dat er geen mannelijke voogd aanwezig is in het huis. Dit wordt door de commissaris-generaal ondenkbaar geacht gelet op het feit dat er zowel een paternale als een paternale oom in de familie is die in Kandahar wonen. Die volgens wordt geacht dat nog steeds een man aanwezig is, hetgeen doet vermoeden dat de vader van verzoeker nog steeds aanwezig en in leven is. Verzoekers bewering in het verzoekschrift doet er totaal geen afbreuk aan deze vaststelling die door de Raad dan ook wordt bevestigd.

Met betrekking tot de documenten die verzoeker op het Commissariaat-generaal voorlegde, wordt de motivering door verzoeker niet betwist. In de aanvullende nota legt verzoeker een transcriptie neer van de videogetuigenis door zijn moeder. De Raad merkt op dat dit stuk niet kan worden beschouwd als een materieel bewijs van de door verzoeker aangevoerde gebeurtenissen. Het betreft een eenzijdige verklaring van een familielid en kan niet geverifieerd worden.

De Raad merkt op overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, daartoe vereist is dat verzoeker een oprechte inspanning doet om zijn verzoek te staven en alle elementen voorlegt waarover hij beschikt, zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor zijn verzoek. Dit is de te dezen niet het geval. Verzoekers relaas bevat, wat de essentiële elementen ervan betreft, verscheidene inconsistente elementen, niet-plausibele verklaringen en tegenstrijdigheden. Het relaas wordt ook niet ondersteund door materiële bewijselementen. De Raad is om deze reden van oordeel dat er niet kan worden overgegaan tot het toekennen van het voordeel van de twijfel.

Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"verminderd"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kandahar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Buiten de elementen met betrekking tot het vluchtrelaas, die hoger reeds werden besproken, voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofdte wijzen op een verhoogd risico om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT